

Με ένα αριστούργημα ξεκινά το καλοκαιρινό Cine Δράση

Το Cine Δράση ξεκινάει τις θερινές προβολές του την Πέμπτη 18 Ιουνίου, στις 9:00μμ στο 3ο Δημοτικό Σχολείο Βριλησσιών με «Το 47» του Marcel Barrena. Μία ταινία για την αξία του συλλογικού αγώνα και της προσωπικής αξιοπρέπειας, βασισμένη στην πραγματική ιστορία του Manolo Vidal, ενός οδηγού λεωφορείου που με τη στάση του συνετέλεσε στη δημιουργία της σύγχρονης Βαρκελώνης. Ο συνδυασμός μυθοπλασίας και πραγματικότητας, το αρχαιακό υλικό, οι vintage αποχρώσεις της φωτογραφίας του Isaac Vila, οι ερμηνείες ερασιτεχνών μεταξύ των ηθοποιών, πολλοί από τους οποίους είναι κάτοικοι της γειτονιάς και το υπέροχο, συγκινητικό τέλος προσδίδουν αυθεντικότητα και φρεσκάδα στο φιλμ, το οποίο αποδίδει ρεαλιστικά την αίσθηση που απέπνεε η πόλη αυτή της δεκαετίας του '70 και κατακτά το Βραβείο Καλύτερης Ταινίας, άλλα 4 Γκόγια και 8 Βραβεία Γκαουντί. Το «El 47» είναι εμπνευσμένο από την αληθινή ιστορία ενός άνδρα, ενός λεωφορείου και της μοίρας μιας γειτονιάς. Βρισκόμαστε στις αρχές της 10ετίας του 1970 στη διάρκεια της άνηθσης της Βαρκελώνης, όπως και πολλών άλλων ευρωπαϊκών πόλεων, αναμεσά τους και ελληνικών. Πεδίο δράσης είναι η δυσπρόσιτη ημιορεινή γειτονιά Torre Baró που σχηματίστηκε τη δεκαετία του '50 από εσωτερικούς κυρίως, μετανάστες που εγκαταστάθηκαν στα περίχωρα της Βαρκελώνης και άλλων μεγάλων πόλεων της Ισπανίας. Ήταν άνθρωποι που αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τη γη και την πατρίδα τους εξ αιτίας της φτώχειας και των πολιτικών διώξεων από το καθεστώς του Φράνκο. Στις περισσότερες περιπτώσεις, ζούσαν σε κατοικίες που έχτισαν με τα ίδια τους τα χέρια. Χρόνια αργότερα, τη δεκαετία του 1970, πολλές από αυτές τις γειτονιές δεν θεωρούνταν ακόμα μέρος της πόλης και δεν είχαν τρεχούμενο νερό, ηλεκτρικό ρεύμα και άλλες βασικές παροχές. Έχοντας βαρεθεί τον ισχυρισμό του Δημοτικού Συμβουλίου που υποστήριζε ότι οι δημόσιες συγκοινωνίες δεν μπορούσαν να φτάσουν στην περιοχή επειδή οι δρόμοι ήταν πολύ στενοί και επικίνδυνοι, ο Manolo Vidal, κάτοικος της περιοχής και οδηγός λεωφορείου στην υπηρεσία δημόσιων συγκοινωνιών, έκατσε πίσω από το τιμόνι του λεωφορείου της διαδρομής 47 (El 47) που ήταν και μάλιστα τύπου long-vehicle και ξεκίνησε το δικό του αγώνα για να αποδείξει ότι οι αρχές έκαναν λάθος. Στην πορεία, οι διαδρομές του εξελίχθηκαν σε μια μαζική γιορτή, ένα κίνημα για την αξιοπρέπεια της εργατικής τάξης και συνολικά της παραμελημένης κοινότητας, που τελικά, απόκτησε τη λεωφορειακή της γραμμή το 1978, ενώ ο Vidal έγινε η ενσάρκωση του λαϊκού ήρωα. Στην ταινία ακούγεται το διάσημο παραδοσιακό καταλανικό τραγούδι «El rossinyol» και ο ισπανικός αντι-φρανκικός ύμνος «Gallo Rojo, Gallo Negro», ενώ αξίζει να μνημονεύσουμε το πνεύμα του Pasqual, χρήστη της γραμμής 47, τον οποίο υποδύεται ο Carlos Cuevas. Πρόκειται για τον Pasqual Maragall μετέπειτα δήμαρχο της Βαρκελώνης και σημαντική μορφή της Καταλονίας. Αξιοσημείωτος είναι επίσης ο τρόπος χρήσης της ισπανικής και

καταλανικής γλώσσας. Τα δύο ιδιώματα συνυπάρχουν στις συζητήσεις σε δημόσιους και ιδιωτικούς χώρους, όχι μόνο στην ίδια συζήτηση αλλά, μερικές φορές, μέσα στην ίδια πρόταση, στοιχείο που ενισχύεται από την εκπληκτική ερμηνεία του πολυβραβευμένου Καταλανού πρωταγωνιστή Eduard Fernández. Ο ηθοποιός ενσαρκώνει τον Manolo του ως έναν ήρωα που παλεύει μόνος απέναντι σε ένα ολόκληρο σύστημα, άνθρωπο που έχτισε την Βαρκελώνη με τα ίδια του τα χέρια. Χωρίς να το επιδιώκει, λειτούργησε επαναστατικά, παράδειγμα προς μίμηση ώστε οι συμπολίτες του να πάρουν την υπόθεση στα χέρια τους. Με έναν εντελώς φυσικό τρόπο υπερασπίστηκε την αξιοπρέπεια των μεταναστών, της κοινότητας, της γειτονιάς και άθελά του ηγήθηκε της διεκδίκησης. Θα μπορούσε κάποιος να ισχυριστεί «και τι μας νοιάζει εμάς ό,τι συνέβη στην Ισπανία και μάλιστα στη δεκαετία του '70;». **Η αλήθεια είναι ότι η ταινία μοιάζει σαν μικρογραφία για το τρόπο που χτίστηκαν οι προσφυγικές συνοικίες της Αθήνας** από μετανάστες και πρόσφυγες στις δεκαετίες '40, '50 και '60. Μοιάζει σαν να βλέπει κάποιος τη δική μας ιστορία μέσα από τα μάτια των Ισπανών. Η ιστορία των πολιτικών διώξεων και της φτώχειας δεν διαφέρει πολύ από χώρα σε χώρα ούτε διαφέρουν τα όνειρα, οι ελπίδες και οι αγώνες των λαών για αξιοπρέπεια και καλύτερη ζωή. Κάποιος θα μπορούσε επίσης να εκτιμήσει ως αρνητικό στοιχείο το γεγονός ότι η ταινία προσωπογραφεί έναν ήρωα και όχι τον συλλογικό αγώνα. Μπορεί και να έχουν δίκιο, αλλά συμβαίνει συχνά τέτοιες περιπτώσεις αγωνιστών να εμπνέουν και να κινητοποιούν ολόκληρες γειτονιές, ολόκληρες γενιές. Ας το δούμε και έτσι. **Βραβείο καλύτερης ταινίας**, δεύτερου αντρικού ρόλου (Salva Reina), δεύτερου γυναικείου ρόλου (Clara Segura), παραγωγής και ειδικών εφέ στα Goya. Υποψήφιο για νέα ηθοποιό (Zoe Bonafonte), σενάριο, μουσική, φωτογραφία, μοντάζ, σκηνικά, κοστούμια, τραγούδι (El Borde del Mundo) και μακιγιάζ/κομμώσεις. **Βραβείο Καλύτερης ταινίας**, Β' Αντρικού Ρόλου (Salva Reina), Β' Γυναικείου Ρόλου (Clara Segura), παραγωγής και ειδικών εφέ στα Goya. Υποψήφιο για νέα ηθοποιό (Zoe Bonafonte), σενάριο, μουσική, φωτογραφία, μοντάζ, σκηνικά, κοστούμια, τραγούδι (El Borde del Mundo) και μακιγιάζ/κομμώσεις. **8 Βραβεία Γκαουντί**. Ισπανία, Δραματική κομεντί, Βιογραφική, 2024. Διάρκεια: 110'. Σκηνοθεσία: Marcel Barrena. Σενάριο: Marcel Barrena, Alberto Marini Κινηματογράφηση: Isaac Vila. Πρωταγωνιστούν: Eduard Fernández, Clara Segura, Zoe Bonafonte, Salva Reina, Oscar de la Fuente, Betsy Turnez, Vicente Romero, Carlos Cuevas, David Verdaguer. [Εδώ](#) το trailer της ταινίας. * **Οι καλοκαιρινές προβολές του Cine-Δράση πραγματοποιούνται κάθε Πέμπτη στις 9.00 το βράδυ, στο 3ο Δημοτικό Σχολείο Βριλησίων (25ης Μαρτίου & Μακεδονίας)**